

Laatste nieuws uit Kananga, 14 juni 2019

Goede vrienden,

Dé grote gebeurtenis van dit jaar is de nieuwe president van Congo. Toen het nieuws met de naam van Felix Tshisekedi bekend werd gemaakt, leek heel de stad Kananga wel een voetbalstadion dat juichte voor een fantastisch doelpunt. Voor de opstandelingen van Kamuina Nsapu (de Congolese Boerenkrijg tegen de onderdrukkers) was de strijd gestreden en gewonnen, want Kabila was weg! Gedurende weken kwamen honderden van die opstandelingen naar de stad afgezakt om hun wapens (messen, kapmessen, speren, bogen, pijlen en jachtgeweren,...) in te leveren bij de gouverneur. Onder hen veel kinderen die door UNICEF naar ons opvangcentrum werden gestuurd.

Opvangcentrum Mpokolo wa Muoyo

Ons samenwerkingsverdrag met UNICEF heeft ons werk enorm uitgebreid. Voor 't ogenblik omvat ons werk van kinderbescherming 4 pijlers

- 1 Mpokolo wa Muoyo, ons opvangcentrum voor daklozen: ons dagelijks werk sinds meer dan 25 jaar.

In 2018 vingen we 671 mensen op: 98 volwassenen en 573 kinderen

Van januari tot mei 2019 bereikten we al een opvang van 753 mensen, waarvan 164 volwassenen (een 70-tal bevrijde gevangenen) en 589 kinderen, waarvan 278 kindsoldaten van de opstandbeweging Kamuina Nsapu.

Voor 't ogenblik hebben we dagelijks ongeveer 100 overnachtingen in ons centrum. Elk van die honderden mensen, vooral kinderen, vertegenwoordigt een lang verhaal, dikwijls erg pijnlijk en onmenselijk...

Activiteiten toegevoegd in samenwerking met UNICEF:

- 2 Voor 75 verwaarloosde kinderen die vanuit ons centrum met hun familie herenigd zijn, wordt er vorming voorzien in de bestaande plaatselijke scholen: lager en secundair onderwijs, en ambachtelijke vorming.
- 3 Populaire vormingssessies over de Rechten van het Kind op vijf verschillende plaatsen in de stad. Dit betekent ook de vorming van plaatselijke gemeenschapsleiders.
- 4 Op zes verschillende plaatsen van de stad organiseren we educatieve speelpleinen voor de kinderen die erg te lijden hebben van de humanitaire crisis.

Gedurende 25 jaar werd ons werk gerund door 10 mensen. Omwille van die bijkomende activiteiten zijn we nu verantwoordelijk voor 90 werknemers! Al die nieuwe activiteiten worden bekostigd door UNICEF, ook de andere werknemers die we hebben moeten aannemen in ons centrum: een boekhouder, een secretaris, drie nachtwakers in plaats van één, een psycholoog en educatieve begeleiders.

UNICEF steekt daar heel wat geld in maar voor een deel moeten wij zelf opdraaien als "plaatselijke bijdrage". Onze financiële bijdrage blijft dus altijd aanzienlijk want omwille van de humanitaire crisis vangen we twee keer meer mensen op dan de voorbije jaren.

Met veel dank aan de mensen die ons regelmatig steunen voor de dagelijkse werking van ons centrum. En hen die de nodige fondsen bijeen zoeken om ons een nieuwe terreinwagen te kunnen aanschaffen. Onze oude terreinwagen is redelijk goed opgelapt dank zij een uitstekende technicus die onze gepensioneerde vervangt. Dat heeft ons wel verschillende duizenden Euro's gekost. Maar we kunnen ons weer verplaatsen op de slechte wegen in het binnenland. De noden blijven dus groot!

Gevangenis

We maken vreemde toestanden mee in de gevangenis.

In het begin van dit jaar waren er tot 960 gevangenen, waaronder meer dan 500 opstandelingen van Kamuina Nsapu. Toen men in januari vernam dat Felix Tshisekedi de nieuwe president van Congo werd, verwachtten alle gevangenen vlug bevrijd te worden. Zeker toen de nieuwe president een amnestie aankondigde voor alle politieke gevangenen van het land. De opstandelingen van Kamuina Nsapu beschouwen hun opstand als een politieke beweging tegen de voormalige president Kabila. Dus begonnen ze met kracht hun vrijlating op te eisen. Hun medestrijders die zich bij de gouverneur hadden gemeld, waren niet aangehouden. Dus... *“waarom moeten wij dan blijven afzien in de gevangenis?”*...

In april waren er nog 800 gevangenen en men begon regelmatig mensen te bevrijden, in totaal meer dan 100. Er werd beloofd nog meer gevangenen te bevrijden maar het bleef bij loze woorden. Tot grote woede van de gevangenen die zich bedrogen voelden en in opstand kwamen. De directeur en al zijn medewerkers waren niet meer welkom en werden door de gevangenen weggejaagd. Ze braken de deuren open van al hun slaappleatsen, verwoestten de kantoren van de directie en verbrandden alle documenten. Tot op vandaag slapen ze allemaal buiten rond een vuur op de grote binnenplaats. De hele gevangenis is dag en nacht omringd door zwaar bewapende soldaten. Aan de binnenkant van de ingangspoort staan ook heel wat gewapende ordestrijdkrachten. De verantwoordelijken van de gevangenis gaan niet verder dan een paar meter binnen. Ze hebben schrik want vijf meter verder staat een hele groep boze gevangenen die hun bewakers geen al te fijne scheldwoorden toeroepen.

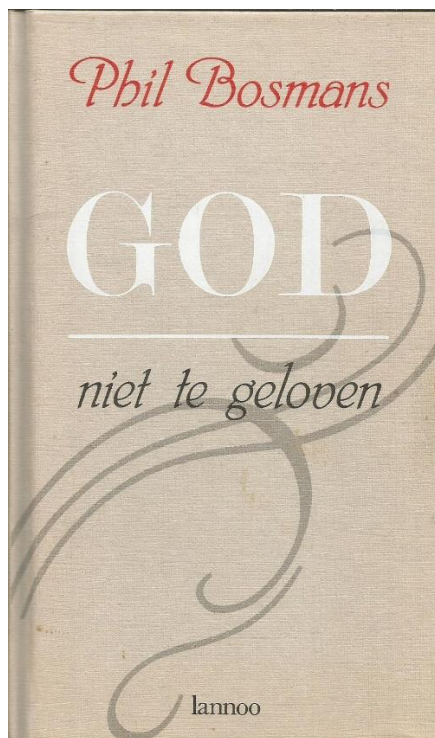
De hele gevangenis wordt nu al vele weken uitsluitend door gevangenen geleid. Met als gevolg dat ze 's nachts beetje bij beetje de hoge omheiningmuur overklauteren en gaan lopen nadat ze de soldaten aan de buitenkant van de muur hebben uitgeschakeld met behulp van sterke inlandse alcohol, hennep en geld. Ongeveer 200 zijn weg gelopen. De staat heeft als reactie een groep van 45 gevangenen getransfereerd naar verschillende andere gevangenis-ten op meer dan duizend kilometer van Kananga. Ze hebben dat op een bedrieglijke manier gedaan want sommige militairen droegen T-shirts die verwijzen naar demobilisatie en re-integratie. Ze gaven dus de indruk dat het een legale bevrijding betrof, wat achteraf niet zo bleek te zijn. Dat heeft de woede van de andere gevangenen nog meer aangescherpt.

Alleen wij met onze dienst van de kerk zijn er nog welkom, de gevangenen vertrouwen ons volledig. We doen gewoon voort met onze dagelijkse diensten. De bange mensen van de staat begrijpen dat niet en staan daar met lede ogen op te kijken. Op hun vraag aan ons om te weten hoe dat komt, antwoorden we dat het te maken heeft met respect en liefde. Ook dat begrijpen ze niet... Na heel wat vergaderingen met de staatsautoriteiten, onder begeleiding van de UNO, heeft de staat ons een erg moeilijke taak toevertrouwd: om te werken aan

de verzoening tussen hen en de gevangenen. We hebben dat aanvaard maar het is lopen op Congolees ijs!

Een nieuwe waterpomp is in Kinshasa aangekocht, maar zolang de spanningen in de gevangenis niet zijn opgelost, is het moeilijk om er een waterput te boren. We wachten dus... Hetzelfde geldt voor de nieuwe latrines waarvoor het geld gestort is door de actie "De Po Top" in Antwerpen.

Uiteindelijk bezinnen we met onze trouwe en edelmoedige medewerkers in Mpokolo wa Muoyo en in de gevangenis op basis van een tekst uit het boek "God, niet te geloven" van Phil Bosmans (1988, blz. 190). Het ideale boek voor een missionaris!

God kan met kromme lijnen
recht schrijven.
We zijn van goede wil
en hebben besloten alles te geven
zonder goed te weten
wat het allemaal inhoudt.
God neemt ons ernstig
en voert ons dikwijls tegen onze zin
langs wegen vol risico's
om dingen te doen en vol te houden
die ons te zwaar zijn
en die we liever aan anderen zouden laten.
Elk van ons voelt zich soms
als een kleine dwaze ezel
die zich stoot aan alle stenen op de weg
en al dankbaar is als hij zich
geen tweemaal aan dezelfde steen stoot.

Vurige Pinkstergroeten
van Ivo Vanvolsem.

Als je ons werk wil steunen, zijn uw giften welkom op rekeningnummer **BE82 0000 9019 7468** van 'Scheut Ontwikkelingssamenwerking' met als mededeling: "Ivo Vanvolsem, 02243031091, Mpokolo, Kananga"

Het drukken en verzenden van deze nieuwsbrieven brengen telkens heel wat onkosten mee. We zullen dat verder blijven doen voor wie dat verlangen.
Maar zij die deze informatie op hun e-mailadres wensen te ontvangen i.p.v. via de post, kunnen dat laten weten via info@mpokolo-congo.be